

ဘလလဂြိုက်တယ်

အခန်း(၁)

"ဒါ..ဒါ..ဘယ်နေရာလဲ၊ ရှင်တို့ မေပျို့ကို ဘယ်နေရာ ခေါ်လာတာတုန်း၊ ပြောတော့ သတို့ သမီး မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့ ဆို၊ လမ်းမှာ တင် နေ့တစ်ဝက်ကျိုးတော့မယ်"

လူပြတ်သောနေရာတွင် ကားရပ်လိုက်သည့် အတွက် Laurel မေပျို့ သစ်စိတ်ထဲ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မှော်ဘီက မွေးမြူရေးခြံပိုင် ရှင်သမီး မဂလာပွဲဆို၍ မေပျို့သစ် မိတ်ကပ်ပြင်ရန် လိုက်လာခြင်းဖြစ် သည်။

ယခု မှော်ဘီတင်မဟုတ်၊ ပဲခူးပင် ကျော်နေပြီလားမသိ၊ မြို့ပြင် လမ်းတွေကို မကျွမ်းသောမေပျို့ ကားပေါ်မှာ အိပ်ငိုက်လာသည့် အတွက် အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့ပြီး ခုချိန်ထိ စိုက်ပျိုးရေးခြံတို့ မွေးမြူရေးခြံတို့ကို မရောက်နိုင်သေး။

ဒီတော့ ပေါ်တင်ပင်မေးမှ ရတော့မည်မို့...

"ရှင်တို့ ရိုးမှ ရိုးသားရဲ့ လား၊ ခုရော ကားကို ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ ရပ်လိုက်တာလဲ"

ရှေ့ခန်းမှာ နှစ်ယောက်၊ မေပျို့ဘေးမှာ တစ်ယောက်..စုစု ပေါင်းယောက်ျားသုံးယောက်၊ သုံးယောက်စလုံးကလည်း အထက်တန်း လွှာတွေလို ဂိုက်နှင့် ဆိုက်နှင့် ဆိုတော့ မေပျို့စိတ်ထဲ သတို့ သမီး၏ အစ်ကိုတွေပဲဟု ထင်ထား၍ ယုံယုံကြည်ကြည် လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

"စကားမများ နဲ့ မင်းကိုယ်ပေါ်ကဟာတွေ ချွတ်"

ထင်မှတ်မထားသော ခိုင်းစေမှုကြောင့် မေပျို့မျက်နှာပြင် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

"ဘာ..ဘာချွတ်ရမှာ လဲ၊ အင်္ကျီလား..စကဒ်လား၊ အဲ..အဲ ဒါ ဆိုရင်တော့ ချွတ်ရဲဘူး၊ ရှင်တို့ ဘာသာချွတ်"

Lourel မေပျို့၏ ရက်ရောချက်က ကိုယ့်အသွေးအသားကို ကြိုက်သလောက်ပေးမည့် ပန်းခရမ်းရောင် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ရှက်သွေးစိမ့် နေသည်။

သတို့ သမီးကို အလှမပြင်ခင် ကိုယ်အရင်ဆုံး သတို့ သမီးဖြစ်မည့် အရေး ဘယ်လောက်ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

"ဟာ..ဒီသောက်အခြောက်မ၊ နင်အင်္ကျီတွေ စကဒ်တွေကို ငါတို့ ကဘာလို့ ချွတ်ရမှာ လဲ၊ ငါတို့ ချွတ်ခိုင်းတာ၊ နင့်ကိုယ်ပေါ်က လက် ဝတ်လက်စားတွေ"

"ဘာ..."

ဘာဆိုသော မေပျို့အော်သံက ကားခေါင်မိုးပင် ပွင့်ထွက်မတတ် ကျယ်လောင်သွားသည် မို့ ယောက်ျားသုံးယောက်ပင် လန့်သွားကြ သည်။

"ဟာ..အာပြခြောက်သံနဲ့ ဖြည်းဖြည်းအော်စမ်းပါဟ"

"အော်နိုင်ဘူး..အော်နိုင်ဘူး၊ နင်တို့ အချောင်သမားတွေပါ လား..ဟမ်၊ ငါ့ချွေးနဲစာနဲ့ ရှာထားရတဲ့ ဟာတွေကို နင်တို့ ကို လွယ် လွယ်နဲ့ ချွတ်ပေးရမှာ လား၊ မပေးဘူး..ငါ့ကို ကြိုက်တာ လုပ်သွားကြ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ငါ့အရှက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်ရမယ်"

ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိသည့် အဖြစ်ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သွားပေမယ့် သူတို့ ရှေ့မှာ ထိတ်လန့်ဟန် ပြ၍ တော့မဖြစ်။

မေပျိုတို့ က ကိုယ့်ချွေးနဲစာနဲ့ ရှာထားရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လွယ်လွယ်နှင့် တော့ အပါမခံနိုင်။

ကိုယ်အသွေးအသားကို ကြိုက်သလောက် ယူကြပါစေ။ စတုဒီသာလုပ် လှူဒါန်းပစ်လို့ ရသည် ။ လုံးဝနုမြောတွန့်တိုခြင်းမရှိ။ သူများ လိုအရှက်ကို အသက်နှင့် လဲဖို့ လဲ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိ။

မေပျိုတို့ က ကျားဆိုရင် ဘာလာလာကြိုက်ပြီးသား၊ ဒီတော့ ကိုယ်ပေါ်က အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကလွဲပြီး သူတို့ ကြိုက်သလို လုပ်ကြပါ စေ။

"ဒီအခြောက်မ ပေကပ်ကပ်နဲ့ ချွတ်ဆိုချွတ်နော်၊ နင် ချွတ်မ ပေးရင် ငါတို့ ဘာသာ ချွတ်ရမှာ လား၊ ဟမ်..အောင်ကြီးဆိုတဲ့ ငါက စိတ်သိပ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဆိုလည်း တစ်ချက်လောက် ကျွေးလိုက်ကွာ၊ အချိန်သိပ် မရှိဘူး"

တစ်ယောက်၏ အကြံကို တစ်ယောက်က လက်မနှေး၊ ပျိုမေ့ ဇက်ပိုးကို ဂုတ်ခနဲ အုပ်ချလိုက်သည် ။

"အောင်မလေး နင်တို့ လက်မပါနဲ့ နော်၊ ငါ့ကို အားနွဲ့သူဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ၊ အော်လိုက်မှာ "

"အော်လေ..အော်ပေါ့၊ ဒီနေရာက လူပြတ်တဲ့ နေရာ နင့်လိပ်ခေါင်း အပြုတ်လိုက်ထွက်အောင်အော်လည်း ဘယ်သူမှ မကြားဘူး"

"ဘယ်သူမှ မကြားပေမယ့် ငါ့ကိုယ်စောင့်နတ် ကြားတယ်ဟဲ့၊ အင့်ဟာ..."

"ဒုတ်.."

"အု.."

"ဟိုက်..ချက်ကောင်းကို ဆော်တယ်ဟ"

မေပျိုဘေးမှာ ရှိနေသောလူမှာ မရှူနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်ပြီး.. နောက်ကို လန်ကျသွားသည်။ ။ ထိုအခြေအနေကို အခွင့်အရေးယူကာ မေပျို တံခါးကိုအမြန်ဖွင့်၍ ဆင်းပြေးတော့သည်။ ။

"ဟာ..ဟေ့..ကောင်မ၊ အဲ..အခြောက်မ၊ မပြေးနဲ့ ..မ ပြေးနဲ့ "

ရှေ့ခန်းမှ နှစ်ယောက် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်း လာပြီး မေပျိုနောက်သို့ ဒရောသောပါး လိုက်ကြသည်။ ။ မေပျိုကလည်း ရှေ့မှ သုတ်ခြေတင် ရတော့သည်။ ။

ဒီအချိန်မှာ မေပျိုအဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလှဖန်တီးရှင် Art Designer ဆိုပြီး နုရွှနေ၍ မဖြစ်တော့။ ။ ဝတ်ထားသော ဟာဝိုင်ရီ စကဒ်ကို စွန်တောင်ဆွဲ ဒေါက်ဖိနပ်ကိုပိုက်ပြီး အားကုန်ပြေးမှ လွတ်တော့ မည့် အနေအထားမို့ ပြေးမှ ကိုဖြစ်တော့မည်မို့ နောက်ကြောင်းကို လှည့် မကြည့်ဘဲ အားကုန်ပြေးရတော့သည်။ ။

သို့သော် လှတပတ မျက်နှာလေးတွေပေါ်မှာ ပဲ ဆေးရောင် ခြယ်တတ်သည့် ကိုယ့်ရဲ့ energy တွေက မာရသွန် အပြေးသမားတစ် ယောက်လို သက်လုံမကောင်း၍ ကြာကြာမပြေးနိုင်၊ လူက ဟောဟဲ လိုက်ကာ မွန်းကျပ်ဆိုနှင့်လာသည်။ ။

ဒီတော့..ပြေးလည်း ပြေး၊ တွေ့သမျှ ကျောက်ခဲတွေကောက် ကာ နောက်ကြောင်းမှာ လိုက်လာကြသော သကောင့်သားတွေကို ပေါက်လည်း ပေါက်...

တဖြည်းဖြည်း လူကမောဟိုက်လာသည် ။ ခြေထောက်တွေ ဗလာမို့ ပွန်းပဲ့ကာ စုတ်ပြတ်သတ်၍ နေသည် ။

"အောင်မလေး အသက်တောင် ထွက်တော့မလား မသိဘူး၊ ငါ..ငါ ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဟို သင်္ချိုင်းကုန်း သုံးကုန်းကလည်း လိုက်လာ နေပြီ၊ ဘုရား ကယ်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးမဟာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ အခြောက် ပါ၊ အတိတ်ကံမကောင်းလို့ အခြောက်ဖြစ်နေရပေမယ့် ဘယ်သူ့ သားမ ယားကိုမှ မပြစ်မှားဖူးပါဘူးဟု သစ္စာဆိုပါတယ်၊ ဤသစ္စာ မှန်မယ်ဆိုရင် လေ ကယ်တင်ရှင် မင်းသားချောချောလေး ရောက်လာ ပါစေ"

ဆုတောင်းပုံကိုက သစ္စာပြည့်စရာ မရှိ၊ အခြောက်ပါဆိုမှ တော့ မိန်းမတွေကို ပစ်မှားတော့မလား၊ ယောက်ျားချောချော ဆိုဒ်စုံ အလွှာစုံ အရွယ်စုံက ကျားကျားလေးတွေကိုပဲ ပစ်မှားတော့မှာ ပေါ့။

ဒါပေမယ့် သစ္စာဆိုသည့် အကြောင်းအရာကလည်း တကယ့် ကို မှန်နေသည် ဆိုတော့...

*

အခန်း(၂)

"ဟေ့လူတွေ..ဟေ့လူတွေ ကျုပ်ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ကျုပ်ကို မထားခဲ့နဲ့ လေစောင့်ဦး၊ ဟာ..ကျုပ်ရဲ့ အထုပ်နဲ့ ကြက်မ ပါသွားပြီဗျာ"

ကားလမ်းမနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းချုံ့ထဲမှ ဝိတ်လျှော့ပြီး ထွက်လာသော ပျိုတို့ မောင် ကားလမ်းပေါ် တက်လာချိန်မှာ တော့ ခရီးသည် တင် ကားသည် အတော်လှမ်းလှမ်းပင် ရောက်၍ နေပြီ။

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ စိုးရိမ်ပူပန်မှုဟာ မီးရှူးတိုင်မှ မီးပန်းတွေ ဖြာထွက်သလို ဆောင့်ထွက် လာပြီး နောက်ပိုင်းသာ မြင်နေရသောကားကို ကဆုန်ပေါက် အော်ဟစ်ပြီး ဟိုင်းဝေးလမ်းမပေါ် တစ်ယောက်ထဲ ခပ်ငေါင်ငေါင်ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

ပျိုတို့ မောင်တို့ ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန် ခဲမှန်ကြီးပဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်သာ ခပ်ပစ်ပစ် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ ။

လူပြတ်သော ဟိုင်းဝေးလမ်းမပေါ်မှာ ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲ အော်ဟစ်ကျန်ခဲ့ရင်း ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်း မသိလောက်အောင် ကူကယ်ရာမဲ့နေသည်။ ။

ရွာမှာ ကျန်ခဲ့သော အဘတို့ အမတို့ ကို တတပြီး အော်ဟစ် ငိုပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် လမ်းမပေါ်မှာ ယောက်ျားတန်မဲ့ အော်ငိုနေသည့် ပုံစံက ကြည့်၍ မကောင်းမှာ သေချာသည် မို့ ရင်ထဲမှာ ပဲ ရှိုက်ကာရှိုက် ကာ ငို

လိုက်ပါသည်။ ။

"တောက်...တော်တော်သောက်သုံးမကျတဲ့ ကားသမား၊
ကားထွက်ခါနီး ကိုယ့်ခရီးသည် စုံမစုံကို ကြည့်ပါတော့လား"

ကားသမားတွေကို မကျေနပ်၍ မြည်တွန်တောက်တီးကာ ခြေဦးတ
ည့်ရာကိုသာ လျှောက်ခဲ့တော့၏။

ပေါက်တော ပေါက်တောဟု အော်သဖြင့် ခရီးသည် အားလုံး အလျှို့
အလျှို့ဆင်းသည် မို့ ကိုယ်ပါအပေါ့သွားရအောင်ဆိုပြီး ကားလမ်းနှင့် ခပ်
ဝေးဝေး ချုံကိုတိုးပြီး အပေါ့သွားရာက အလေးပါ စွန့်ချင်လာတော့ နာရီ
ဝက်လောက်လေး ကြာသွားသည် မှ အပ ပျိုတို့ မောင် ဘာအမှားမှ မလု
ပ်မိ။

မှားတာက ဒင်းတို့ ကားသမားတွေ ဖြစ်သည်။ ။ လူပြည့်ပြီအထင်နှင့်
ထွက်သွားရအောင်လည်း သူ့နေရာမှာ အလွတ်ကြီးပဲ၊ ကားသမားတွေ
မမြင်ကြဘူးလား။

လမ်းလျှောက်ရင်း ဒေါသတွေ တလိမ့်လိမ့် တက်လာသည်။ ။ ယခု
ရောက်နေတာက ဘယ်နေရာမှန်းမသိ၊ ရေနီက စထွက်လာက တည်း
က အိပ်ငိုက်လာခဲ့တာ၊ ခု နေပင် အတော်လေးစောင်းနေပြီဆို တော့ ဒါ
ဘယ်နေရာလဲ။

လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်တော့ လေးနာရီပင် ထိုးလုနေပြီ။

"အောင်မလေး မြတ်စွာဘုရား..

အချိန်အတော်လင့်နေပြီမို့ မှောင်ရုံပဲရှိတော့မယ့်ဟာကို ငါက ဘယ်
နေရာ ဘယ်ချောင်မှာ ထိုးအိပ်ရမတုံး၊ အောင်မလေးဗျာ ဆိုးလိုက် တဲ့
ကံ၊ ပျိုတို့ မောင်တို့ လုပ်လိုက်ရင် ထူးအိမ်သင်ရဲ့ အလွဲကြီးပဲ၊ ဘယ်

တုန်းကမှ ဒဲ့ဝင်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကားကြီးလေးဘာလေး စောင့်ဦးမှ
"

ဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက်လို ဟန်အပြည့်ဖြင့် တစ်ယောက်
ထဲပြောပြီး ကားတွေလာမည့် လမ်းကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် ရှေ့
ကို ဆက်လျှောက်လိုက်သည်။

"အောင်မလေး ကယ်ကြပါဦး..ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မကို ကယ်ကြ
ပါဦး"

"ဟင်..ဘာ..ဘာသံလဲဟ"

ကားလမ်းဘေးရှိ ရာဘာပင်တန်းတွေဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသောအ
သံကြောင့် ပျိုတို့ မောင် ရှေ့ဆက်မလျှောက်ဘဲ နားစွင့်လိုက် သည်။

"ကျွန်မကို ကယ်ကြပါဦးရှင်"

"ဟာ..ဒါ..ဒါ..မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကူအညီ တောင်းနေတာပဲ
၊ သူလည်း ဒုက္ခရောက်၊ ငါလည်း ဒုက္ခရောက်နေတာ ချင်းအတူတူ အ
ဖော်ရသွားအောင် သွားကူညီဦးမှ "

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေသူတွေ့လျှင် အမြဲကူညီ တတ်
သောစိတ်က နေရာဒေသမရွေးမို့ ပျိုတို့ မောင် အသံကြားရာ တောတန်း
ဘက်သို့ ဆင်းချလာလိုက်သည်။

ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးတွေနဲ့ ကြုံနေရလို့ လဲ၊ မဟုတ် မှ လွဲ
ရော မုဆိုးထောင်ထားတဲ့ ကျော့ကွင်းမှာ သမင်မလေး တစ်ကောင်လို မိ
နေလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုး နေ
လို့ လား...။

စိတ်ထဲမှာ ထင်ကြေးပေါင်းစုံတွေ့ပြီး အသံလာရာဘက်သို့ မှန်းပြီး

အရောက်လာခဲ့ရာ...

"ဟင်..မိန်း..မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားသုံး ယောက်က ဘာ..ဘာလုပ်မိလို့ လဲ"

မိန်းကလေး၏ နောက်ကျောပြင် ခြုံကွယ်မှ အသာချောင်း လိုက်သည် ။ ယောက်ျားသုံးယောက် မိန်းကလေးကို ဝိုင်းထားသည် ။

ပုံစံကြည့်ရတာ မိန်းကလေး၏ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်တွေက တောသူတစ်ယောက်တွေ့ မဖြစ်နိုင်၊ ရန်ကုန်သူ အလန်းဇယားလေး ထဲက ဖြစ်ရမည်။

မိန်းကလေးကို လွှတ်လိုက်ဟု အော်မည်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ..ထို ယောက်ျားသုံးယောက်က မိန်းကလေးကို ဖက်ထားသေးတာမဟုတ်၊ ဒီတော့ လူကိုယ်တိုင် လူလုံးထွက်ပြပြီး ဖိုက်ရမယ်၊ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်၊ သူတို့ က သုံးယောက်၊ ကိုယ်က တစ်ယောက်ထဲ၊ ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမည်လဲ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးကိုတော့ ရအောင် ကယ်ရမှာ ပင်။

ဒီတော့ ပျိုတို့ မောင် အကြံကို ညဋ္ဌ်ထုတ်ရတော့သည် ။

"ဗျို..စခန်းမှူးတို့ ..ဒီမှာ လူသုံးယောက် မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲလာတယ်ထင်တယ်၊ ဒီဘက်ကို မြန်မြန်လာကြ ပါ၊ မြန်မြန်လေးသာ လာပေးကြပါ"

ပျိုတို့ မောင် အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီး တာဝန်ရှိ ပြည်သူ့ရဲတွေကို လှမ်းခေါ်နေသည့် ပုံစံက အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရဲတွေ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ရောက်လာနေသလိုလို...

"ကဲ..ရဲဘော်တို့ ဆွမ်းခံရင်းဌာနသင့်တာပဲကွာ၊ တရားခံပြေး လိုက်ဖ

မ်းတာ မမိဘဲ ဓားပြတွေကိုပဲ ဖမ်းသွားကြတာပေါ့ကွာ"

ထိုအသံကို အသံတုတစ်မျိုးဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးမှ ပြောနေသလို ထပ်၍ အော်လိုက်သည်။ ။

ထိုအသံကြောင့် ပင် မေပျိုကို ဝိုင်းထားသော အချောင်သမား သုံးယောက်မှာ မျက်ပြူးဆန်ပြာတွေဖြစ်ကာ...

"ဟာ..ဟေ့ကောင်တွေ ငါ..ငါတို့ ကို ရဲတွေတွေ့သွားပြီ၊ အဲဒီကောင်မသောက်အခြောက်မအော်လို့ ကြားသွားတာဖြစ်မယ်"

"ဒါ..ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"လစ်..လစ်မယ်လေကွာ၊ မင်းပထွေးတွေက လာနေပြီထင်တယ်၊ ဟေ့ဟိုဘက်မှာ ချုံတိုးသံတွေကြားတယ် မြန်မြန်လာ၊ ကားကိုမြင်သွားရင် ကားနံပါတ် မှတ်မိသွားမယ် မြန်မြန်လာကြ၊ ကောင်မနင်နဲ့ ငါတို့ နောက်ထပ်တွေ့မယ်၊ သတိကြပ်ကြပ်ထား"

ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ကြောက်လန့်နေသော မေပျိုမှာ ရဲတွေဟူသော အသံကြောင့် ကယ်တင်ရှင်တွေပြီဆိုကာ မာန်တက်သွားကာ..

"အောင်မယ်..ခုတွေ့လေ ခုတွေ့စမ်းပါ၊ ပထွေးတွေလာလို့ ပြောပြီ မဟုတ်လား၊ နင်တို့ ရဲ့ မတောက်တခေါက် ပညာလေးနဲ့ အချောင်နှိုက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ၊ လူဆိုးကြီး မိုးသီးဆီမှာ ဆယ်နှစ်လောက် လျှောက်သွားသင်လိုက်ဦး၊ သင်ချိုင်းကုန်းကာလနာတွေရဲ့ "

သူခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထကာ မေပျို ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ဆဲလိုက်သည်။ ။

"ဒုတ်.."

"အောင်မလေးဗျာ"

"ဟောတော့ ဘာသံတုန်း"

အချောင်သမားတွေ ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ ကြားလိုက်ရသော အသံမို့ မေပျို နောက်လှည့်ကြည့်ကာ လှုပ်နေသော ခြံကွယ်ဆီသို့ မခိုတရို့ခြေ လှမ်းတို့ဖြင့် မဝံ့မရဲ လျှောက်လာလိုက်သည်။ ။

"ဟောတော့..လူ..လူတစ်ယောက် လဲကျနေတယ်" ပျိုတို့ မောင် လဲ ကျနေသော သစ်ပင်ခြေရင်းကို မေပျို စွေခနဲ ရောက်သွားကာ သေချာငုံကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မဆိုးပါဘူး၊ တောဆန်ပေမယ့် ပြင်လိုက်ရင် ရုပ်ထွက်လောက် ပါ တယ်၊ ဟင်..ဒီ..ဒီ အသီးက ဒူးရင်းသီး၊ ဟောတော် ဒူးရင်းသီး သူ့အပေါ် ကြွေကျလို့ လန့်ပြီး လဲကျသွားတာ ဖြစ်မယ်၊ ဒါ..ဒါ.. ဒါ..ဒါ"

ငိုအားထက် ရယ်အားသန်နေသော အခြေအနေမို့ မေပျို ဒုက္ခကို အ သာဘေးချိတ်ကာ ပျိုတို့ မောင်ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး သတိရ အောင် ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းဖြင့် ပြုစုလိုက်သည်။ ။

အောင်မလေး..ရင်ထဲမှာ ရိုမန့်တစ်ဖြစ်လိုက်တာ၊ ဘုရားမှာ အရေး ပေါ် သစ္စာဆိုလိုက်တာ တကယ့်ကို မိုးကျရွှေကိုယ်လေးတစ်ပါး က လာ ကယ်တာပဲ။

သို့သော် ရဲတွေက ခုထိကို ရောက်မလာသေး၊ သူတို့ ရောက်လာမှ မိုးကျရွှေကိုယ်လေးကို ထမ်းခေါ်ခိုင်းရမည်။

ခုတော့ မေပျိုရင်ခွင်ထဲ ထည့်နှပ်ထားလိုက်ဦးမှ မေပျိုတို့ က ဘာ လာလာ ကြိုက်ပြီးသားလေ။

*

အခန်း(၃)

ချိုအီအီ မွှေးရနံ့ကြောင့် ပျိုတို့ မောင် သတိပြန်ဝင်လာကာ မျက်လုံး တို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ပထမဆုံး မြင်ကွင်းထဲဝင်လာသည် က ဆေးရောင်စုံ ခြယ်သ ထား သော ပြိတီတီမျက်နှာတစ်ခု...

"ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ"

မိန်းမလှတစ်ယောက် မဟုတ်တာ သေချာသည် မို့ အဖက်ခံ ထားရ သော ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ။

"သူ သတိရ လာပြီလားဟင်"

"ကျုပ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို အတင်းဖက် ထား ရတာလဲ"

"အို ရှင့်ကိုယ်ပေါ်ကို ခူးရင်းသီးကြွေကျလို့ ရှင် သတိလစ်သွား တာ လေ"

"ဗု..ဗုဒ္ဓေါ၊ ခူးရင်းသီး ကြွေကျတာ..ဟုတ်လား"

"အင်းပေါ့လို့ ၊ ဒါကြောင့် မေပျိုက ရှင့်ကို သတိအမြန်ရလာ အောင်.. အင်း..အဟွန်း..ဟွန်း..ဟွန်း"

နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သို့စူးထွက်ကာ မျက်လုံးမှူးစင်းပြသော ကိုရီးယားမ

င်းသမီးတွေ၏ အိုက်တင်မျိုး လုပ်ပြလိုက်သည်။ နီရဲသောဆေးသားတင်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံကို ကြည့်ပြီး ပျိုတို့ မောင် ရွာက အရှင် ပညာဇောတိကကျောင်းမှ မျောက်ဖင်နီမကို ပြေးမြင်မိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်စွာ မဲ့ရှုံ့လိုက်သည်။ ။

"ဘာမဲ့တာလဲလို့ သူများကို၊ အဲလိုရှေးဦးသူနာပြုနည်းနဲ့ ကုပေးလို့ ရှင်သတိရလာတာ"

ပြာတာတာ ခြောက်ကပ်ကပ်အသံကို ကြားရုံနှင့် အခြောက်ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ။

"ခင်..ခင်ဗျား နတ်ကတော်လား"

"ဟယ်..ထင်ရက်တယ်ဟယ်၊ လူကိုများ နတ်ကတော်လားတဲ့ မေးရက်ပါ"

"ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ဆို နတ်ကတော်ကို အခြောက်တွေပဲ လုပ်တာ"

"အမလေး၊ ဆုတောင်း..ဆုတောင်းလိုက် သိလား..ဟွန်း၊ ဒီက အလှဖန်တီးရှင်ပါနော်၊ ခုခေတ် မော်ဒယ်အင်ကြင်းစိမ်းတို့ ဝေဒီတို့ အိပ်မက်စိမ်းတို့ ကို လှသထက်လှအောင် ပြင်ပေးနေတဲ့ အလှဖန်တီးရှင်၊ Miss ဆုတွေရတာ ဟောဒီက တို့ ရဲ့ အစွမ်းတွေကြောင့် "

သူ့ကိုယ်သူ အမွမ်းတွေစွတ်တင်နေသော အခြောက်မကြောင့် ပျိုတို့ မောင် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုပင် ကိုယ်မေ့နေသည်။ ။ ဗိုက်ထဲမှာ လည်း ဆာ လောင်သလိုလို ဖြစ်လာသည် မို့ မေပျို့ဘေးမှ ဝင်းဝါနေသော ဒူးရင်းသီးကြီး ဆီ အကြည့်ရောက်သွားကာ

"ဆာတယ်ဗျာ၊ စားချင်တယ်"

"ဟယ်..ဆာတယ် ဟုတ်တယ်၊ တို့ လည်း သူ့ကို ကျွေးချင်နေ တာ၊ ပြော..ဘာစားမလဲ"

"ဟာ..ကျုပ်စားချင်တာ ခင်ဗျားဘေးက ခူးရင်းသီးဗျ၊ ဒုက္ခပဲ ကျုပ် က ခင်ဗျားကို မိန်းကလေးထင်ပြီး လူရမ်းကားတွေ လက်ထဲကနေ ကြိဖ န်ပြီး လွတ်အောင်ကယ်တင်ရတာ၊ ခင်ဗျား အခြောက်မှန်းသာ အစောကြီးကတည်းက ကြိုသိရင်လေ မကယ်ဘဲနဲ့ အဲဒီလူသုံးယောက် ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ ဟောဒီခြုံကွယ်ကနေ ချောင်းချင် သေးဗျ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ ကတော့ ရှင့်ကိုကျေးဇူးတင်တယ်၊ ရှင် အော်လို က်လို့ ရဲတွေ လာပြီဆိုပြီး ပြေးလိုက်ကြတာတန်းလို့ ..ဟီး..ဟီး.. ဟီး..ခိ.. ခိ..ခိ"

"ဒီမှာ ခုချိန်မှာ ခင်ဗျားရယ်နိုင်သေးလားဗျာ၊ အရေးကြီးတာ က ကျုပ်တို့ ဒီနေရာကနေ ကားလမ်းကိုရောက်အောင် ပြန်ထွက်ပြီး ကားကြို လိုက်ရမှာ ပဲ"

"ဟယ်..ရှင်က ဒီအနီးအနားက နယ်ခံ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဘယ်ကလာဗျာ"

သူ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို မေပျို့ကို အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်သည် ။

"ဟယ်..ဒါဆို ရှင်လည်း မေပျို့လို ဒုက္ခရောက်နေတာပေါ့၊ အမလေး ပျော်လိုက်တာ"

"ဘာဗျ..ဘာပျော်တာလဲ"

စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်လိုက်သည် ။

"အယ် မေပျိုတစ်ယောက်ထဲ ဒုက္ခရောက်နေပြီထင်တာ၊ အခု ရှင်ပါ ခုလိုဖြစ်တော့ အဖော်ရတယ်၊ အဖော်ရတော့ မေပျိုလည်း အားတက် တာပေါ့လို့ ၊ ဒါကြောင့် ပျော်တယ်လို့ ပြောတာ၊ သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ မေပျိုမှာ ဖုန်းပါတယ်"

စကဒ်အိတ်ကဒ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ တွေ့လား၊ ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး မေပျိုနဲ့ ရှင်ကို ကားနဲ့ လာကြိုခိုင်းလိုက်မယ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့ "

"ဟာ..ဒါဆို ကျုပ်တို့ က ဒီည လမ်းပေါ်မှာ နေရမှာ ပေါ့"

"ဪ ဒါများ ရှင်ရယ်၊ တစ်နေရာရာရှာပြီး ဝင်တည်းရမှာ ပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေပျိုဘေးမှာ ရှင်ရှိသွားပြီဆိုတော့ မေပျိုလေ လုံးဝကို မကြောက်တော့ဘူး၊ အားကိုးမယ်နော် သိလား"

လက်မောင်းကို မှီတွယ်ပြီး ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ပြောနေသော မေပျိုကို ကြည့်ပြီး ပျိုတို့ မောင် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သည်။ ။

*